

Un dematí, no fa molta estona, estava rallant amb un company al meu lloc de treball i ell es va interessar pel llibre que tenia damunt la taula. Li vaig explicar que no era exactament un llibre, sinó la revista *Magnificat*, que faig servir cada dia per a seguir les oracions i les lectures de Missa. Em va respondre: «Ah! Però és que es fa Missa cada dia? Jo em pensava que només es feia en dies de festa. ¿No és sempre el mateix?».

No va ser la primera vegada que escoltava un comentari així —la Missa és cada dia el mateix— i probablement tampoc no serà la darrera. Aleshores, crec que val la pena intentar escatir quin és el grau de veritat d'aquesta afirmació.

Des d'un punt de vista extern o formal, la Missa no és sempre el mateix perquè el seu contingut varia un poc cada dia. En primer lloc, canvien les oracions —col·lecta, sobre les ofrenes i conclusiva—, la qual cosa ens permet apreciar el geni literari del Missal Romà, fruit de molts segles d'evolució litúrgica enriquida per les múltiples tradicions que conformen l'Església. En segon lloc, es modifiquen també les antífones —entrada i comunió— i, sobretot, les lectures —primera, salm i evangeli—, que van recollint múltiples passatges de les Sagrades Escripures. Així, des que vam tornar a començar el Temps Ordinari després de les festes de Nadal, hem estat seguint el profeta Samuel i, durant aquestes darreres setmanes, hem arribat a la història del rei David. De fet, tot just aquest dijous, hem recordat els compassos finals de la seva vida: «David s'adormí amb els seus pares i va ser sepultat a la ciutat de David. Havia regnat quaranta anys a Israel, set a Hebron, i trenta-tres a Jerusalem» (1 Re 2,10-11).

Certament, **la celebració diària de l'Eucaristia és una manera preciosa de donar sentit al transcurs del temps: els cicles litúrgics es van succeint amb un ordre impertorbable i atorguen un significat transcendental al pas de les estacions**. Perquè el calendari de l'Església també ens serveix per a conservar la memòria dels sants —aquesta setmana passada, sense anar més enfora, hem recordat sant Joan Bosco— i per a commemorar els grans esdeveniments de la vida de Jesucrist i de la Mare de Déu —com hem tingut ocasió de fer en la recent festa de la Presentació del Senyor (*la Candelera*). De la mateixa manera, la Santa Missa també és un context adequat per a les exèquies d'un difunt o per a celebrar qualcun dels sacraments de l'Església.

En definitiva, **la Missa no és sempre el mateix perquè la litúrgia de l'Església i la nostra pròpia vida ens ofereixen cada dia pretextos diferents per a resar**. En aquest sentit, per tant, assistir diàriament a la celebració de l'Eucaristia no és com escoltar dia rere dia la mateixa simfonia de Brahms o la mateixa òpera de Verdi, encara que siguin interpretades per músics diferents. També és cert, emperò, que la Missa no és com un partit de futbol o com l'episodi de la nostra sèrie preferida, perquè no existeix l'element d'incertesa que caracteritza aquestes altres activitats que molts també realitzem cada dia. Els assistents a l'Eucaristia coneixem d'antuvi quines paraules pronunciarà i quins gestos farà el capellà en els diversos moments de la celebració.

Perquè, des d'un punt de vista intern o material, la Missa és es sempre el mateix: «el cor i el cim de la vida de l'Església», en què «Crist associa la seva Església i tots els seus membres al seu sacrifici d'alabança i acció de gràcies ofert una vegada per totes a la creu al seu Pare» (Catecisme, núm. 1407). En altres paraules, la Santa Missa «és memorial de la Passió de Crist», donat que «és Crist mateix, summe i etern sacerdot de la nova Aliança, qui, pel ministeri dels sacerdots, ofereix el sacrifici eucarístic. I és també el mateix Crist, realment present sota les espècies del pa i el vi, l'ofrena del sacrifici eucarístic» (Catecisme, núm. 1362 i 1410).

La transcendència de la Missa rau en què Déu es fa present entre nosaltres a través de Jesucrist i se'ns ofereix com aliment. Així, **cada vegada que es repeteix incruentament el Sacrifici de la Creu a la Santa Missa, s'efectua —com llegim a la constitució dogmàtica *Lumen gentium* (núm. 3)— «l'obra de la nostra redempció». És ben lògic, per tant, que l'Església insisteixi en celebrar cada dia la Santa Missa.**